

Arrest

nr. 109 685 van 13 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat E. BARBIEUX en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Bakhtiari (Fars) afkomstig uit Ahwaz en bent u Iraans staatsburger. Sinds uw adolescentie bent u een overtuigd royalist, zonder dat u pro-royalistische activiteiten ontwikkelde. Vanaf 1/5/1386 (Iraanse kalender; stemt overeen met 23 juli 2007 in de Gregoriaanse kalender) werkte u als arbeider voor een telecombedrijf in Ahwaz. U werkte op basis van maandcontracten. Gezien het een staatsbedrijf betrof, verdacht u verschillende collega's, onder wie A. C. (...), banden te hebben met de Sepah (Korps van Revolutiewachters). In de nasleep van de presidentsverkiezingen van 1388 (2009) nam u samen met twee vrienden op 23/3/1388 (13 juni 2009) en op 26/3/1388 (16 juni 2009) deel aan twee betogingen van de Groene Beweging. Tijdens de tweede betoging merkte u A. C. (...) op die gewapend op een motor zat en aan de zijde van de veiligheidsdiensten ageerde. Drie dagen na de tweede betoging werd u op uw werk door twee

agenten in burger opgepakt en geblinddoekt naar een onbekende plaats afgevoerd. Daar werd u voortdurend ondervraagd. 's Nachts verbleef u in een cel met een twintigtal andere gevangenen. Na ongeveer anderhalve maand werd u voorwaardelijk vrijgelaten. U diende een beloftebrief te ondertekenen waarin u beloofde geen politieke activiteiten meer te ondernemen. U moest zich tevens wekelijks bij de Sepah melden. Na een maand moest u zich slechts maandelijks meer melden en na twee maanden moest u zich zelfs helemaal niet meer melden. Door uw deelname aan de betogingen en door uw detentie werd uw contract bij het telecombedrijf niet langer verlengd en werd u werkloos. Gezien u op een zwarte lijst stond, mocht u ook niet langer musiceren. Begin 1390 (2011) verhuisde u samen met uw ouders en zussen naar Karaj, omdat u zich in Ahwaz niet langer veilig voelde en omdat u er geen werk had. Uw zus L. (...) en u openden er een internetcafé waar jullie dokter A. N. (...), een docent aan de universiteit en tevens trouwe bezoeker van jullie internetcafé, leerden kennen. N. (...) vroeg ongeveer twee maanden na de opening van jullie internetcafé aan u, uw zus en twee anderen, met name uw neef O. M. (...) en jullie overbuur M. T. (...), om samen actief te worden tegen het Iraanse regime. Jullie vormden sindsdien een naamloze groepering met als uiteindelijke doelstelling de omverwerping van de Islamitische Republiek en de stichting van een democratische republiek. Om dit te realiseren, kregen jullie van N. (...) documenten, meestal brieven van politieke gevangenen, die jullie moesten kopiëren. Op deze kopieën schreef u soms gedichten met een politieke boodschap. Deze kopieën gaven jullie dan aan N. (...) die ze zelf verspreidde. Ook verspreidde u zelf eenmaal in Teheran en in Karaj een dvd die u via O. (...) in handen had gekregen. Andere activiteiten hadden jullie niet. Uit veiligheidsoverwegingen kregen jullie de contactgegevens van N. (...) niet. Wel beschikten de overige groepsleden over elkaars gsm-nummer. Bij gevaar hadden jullie immers afgesproken een sms met een bericht in codetaal naar elkaar te versturen. Op 24/3/1391 (13 juni 2012) kreeg u een sms van M. (...) met het afgesproken codebericht. U besloot daarop onmiddellijk bij familie in Isfahan onder te duiken. Via een neef verzamelde u informatie over de aanleiding van M. (...)s sms. Zo vernam u dat de autoriteiten in jullie internetcafé waren binnengevallen, dat uw zus hierbij opgepakt werd en dat jullie internetcafé verzegeld werd. M. (...) was gevlucht. Een aantal dagen later werd uw zus op borgtocht vrijgelaten. Via uw neef vernam u voorts dat uw zus tijdens haar ondervragingen te weten kwam dat N. (...) ook was opgepakt. Tijdens haar ondervragingen werden voortdurend vragen over u gesteld en werd duidelijk dat uw dossier uit 1388 weer opgerakeld werd. Een aantal dagen na haar vrijlating werd uw zus opnieuw opgepakt. Wederom werd ze ondervraagd en na een aantal dagen vrijgelaten. Toen uw vader een aantal maanden later de verzegeling van de winkel verbrak, werd hij ook eens ondervraagd. Uiteindelijk besloot u op 1/7/1391 (22 september 2012) Iran te ontvluchten en kwam u naar België waar u op 8 oktober 2012 asiel aanvraagde. Sindsdien vernam u dat uw zus een derde keer werd opgepakt en vrijgelaten. Sinds uw aankomst in België post u boodschappen met een politieke inslag op uw facebookpagina. U kwam voorts ook in contact met de MKO (Mojahedin-e-Khalq Organization), maar, aangezien u het niet eens bent met hun ideologie, nam u na ongeveer een maand alweer afstand van hen. U vermoedde tot slot dat u in een (nabije) toekomst voor de royalisten actief zal worden. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw melikaart (nationale kaart); uw rijbewijs; enkele loonfiches van het telecombedrijf waar u werkte; de vergunning van het internetcafé op naam van uw zus L. (...); een cd-hoes waarop uw naam vermeld staat om u te bedanken voor uw hulp bij het realiseren van de cd en die u neerlegde om aan te tonen dat u na uw detentie niet langer mocht musiceren - u had immers meer gedaan dan wat hulp aangeboden voor de realisatie van deze cd maar omwille van het verbod kon dat niet op de hoes vermeld worden -; en de door uw vader verbroken verzegeling van het internetcafé.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er danig getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde arrestatie op 29/3/1388 en de daaropvolgende detentie van anderhalve maand. U beweerde gedurende anderhalve maand in een cel met 18 of 19 andere gevangenen opgesloten te zijn. U kende echter geen enkele naam van een medegevangene en wist van niemand waarom ze er opgesloten waren. De reden van hun opsluiting interesseerde u ook niet (CGVS, p. 22-23). Dat u hierover geen enkele informatie had ondanks dat u ongeveer anderhalve maand een cel met uw medegevangenen deelde, is echter hoogst bevreemdend en weinig geloofwaardig. Van iemand die beweerde gedurende lange periode vastgehouden te zijn, kan er immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij toch enige basisinformatie over zijn medegevangenen kan verschaffen. Dat u ten gevolge van uw detentie niet langer in het telecombedrijf mocht werken en dat u hierdoor evenmin mocht musiceren, zoals u beweerde (CGVS, p. 16; p. 24), heeft u dan ook evenmin aannemelijk gemaakt.

Ook aan de geloofwaardigheid van uw politieke activiteiten die u in Karaj met uw naamloze groepering onder leiding van A. N. (...) uitgevoerd zou hebben, kan er ernstig getwijfeld worden. In dit

verband dient er vooreerst op een serieuze tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen gewezen te worden. Waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat u pamfletten, cd's en boeken verspreidde ter verdediging van de groene beweging (CGVS-vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5), verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u enkel pamfletten en cd's verspreidde maar geen boeken (CGVS, p. 24). Hoewel u aanvankelijk beweerde dat jullie de groene beweging in leven wensten te houden (CGVS, p. 10), beweerde u even later dat jullie groepering geenszins de groene beweging promootte noch dat jullie de spreekbuis van de groene beweging waren. Sinds uw vrijlating was u immers tegen de groene beweging (CGVS, p. 24-25). Hiermee geconfronteerd, wees u op een vertaalprobleem op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 31). Dit is echter geen afdoende uitleg. U vermeldde in het begin van uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar spontaan dat er inderdaad een fout in de CGVS-vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken was geslopen – uw detentie duurde slechts anderhalve maand in plaats van twee en een halve maand –, maar u voegde hier onmiddellijk aan toe dat de rest van uw verklaringen correct was weergegeven (CGVS, p. 2). Bijgevolg heeft u geenszins een vertaalprobleem op de Dienst Vreemdelingenzaken aannemelijk gemaakt. Bovendien ondermijnen enkele ongerijmdheden in uw verklaringen bijkomend de geloofwaardigheid van uw politieke activiteiten in Iran. Zo is het erg merkwaardig dat u als overtuigd monarchist – sinds uw vijftien of zestien jaar was u voor de terugkeer van de shah – met uw groep voor een democratische republiek pleitte. Uw uitleg voor uw incoherente politieke overtuigingen, met name dat u aan de Iraanse bevolking de monarchie niet wilde opleggen (CGVS, p. 4; p. 8), houdt geen steek, temeer daar u geen enkel idee had over wat er in de toekomstige Iraanse grondwet moest staan (CGVS, p. 9). Daarnaast is het hoogst bevreemdend dat A. N. (...) jullie bij de door u beschreven politieke activiteiten, met name het kopiëren van pamfletjes, betrokken zou hebben. U verklaarde dat hij uiterst voorzichtig en uiterst angstig was. Daarom nam hij verschillende voorzorgsmaatregelen. Zo weigerde hij jullie zijn contactgegevens te geven en jullie over zijn bronnen in te lichten. In deze context is het weinig waarschijnlijk dat N. (...) het risico zou genomen hebben om een politieke groepering te stichten met als enige bedoeling het vermenigvuldigen van pamfletjes; het verspreiden van de pamfletjes deed hij immers zelf (CGVS, p. 11-12). Voorts is het eigenaardig dat u ondanks uw voorgewende politieke interesse en ondanks uw bewering dat jullie pamfletjes met het dagelijkse politieke nieuws vermenigvuldigden niet eens in staat was de laatste Iraanse parlementsverkiezingen in de tijd te situeren (CGVS, p. 10). Tot slot is het erg merkwaardig dat u zelfs de politieke voorkeur (of, met uw woorden, de persoonlijke ideologie) van O. (...), een direct groepslid en uw neef, niet kon inschatten (CGVS, p. 9). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt duidelijk dat u noch uw interesse voor de politiek noch uw politieke activiteiten aannemelijk heeft weten te maken.

Gezien u de politieke activiteiten van uw groepering niet aannemelijk kon maken, heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat jullie groepering door de Iraanse autoriteiten zou ontdekt zijn. U verklaarde in dit verband dat uw zus L. (...) werd gearresteerd, dat jullie internetcafé werd verzegeld en dat uw zus tijdens haar ondervragingen vernam dat A. N. (...) was gearresteerd (CGVS, p. 24-30). Dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, wordt tevens bevestigd door het gebrek aan enig overtuigend bewijsstuk in dit verband. U legde weliswaar een verbroken zegel – volgens u was dit de verzegeling van het internetcafé die uw vader verbroken zou hebben – neer. Uit deze verzegeling kan echter geen enkel objectief verband met de door u voorgewende problemen afgeleid worden. Daarom werden u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal bijkomende bewijsstukken, zoals bijvoorbeeld een bewijs van de borg – uw zus zou op borgtocht zijn vrijgelaten –, gevraagd. U wist echter niet of hiervan bewijsstukken bestaan. Volgens u had uw zus hiervan geen bewijs gekregen en u wist niet of uw vader een bewijs had gekregen (CGVS, p. 7). U kreeg vijf werkdagen de tijd om hiervan bewijsstukken neer te leggen (CGVS, p. 16). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u hiervan vooralsnog geen enkel bewijsstuk heeft neergelegd noch dat u een plausibele uitleg heeft meegedeeld voor het nog steeds ontbreken ervan. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratieve dossier dat van een borg wel degelijk bewijzen bestaan. Wanneer de borg wordt bepaald, wordt hiervan immers een soort proces-verbaal opgemaakt. Dit document wordt getekend door alle partijen, i.e. de rechter, de beschuldigde en de garant die de borgsom neerlegt. Elk van de drie partijen ontvangt bovendien een kopie van dit document. Dat u hiervan geen bewijsstukken neerlegde, ondermijnt dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van de door u beweerde arrestatie(s) van uw zus. Deze vaststelling wordt extra kracht bijgezet door een bijkomende fundamentele tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat uw zus op 27/3/1391 een eerste keer werd gearresteerd en dat ze een aantal dagen later werd vrijgelaten. Na vier dagen werd ze opnieuw opgepakt en naar een onbekende plaats gebracht. Sedertdien hadden noch u, noch uw familie iets vernomen over de situatie van uw zus (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat u nog in Isfahan was toen u vernam dat uw zus na haar tweede arrestatie vrijgelaten werd (CGVS, p. 28). Hiermee geconfronteerd, verwees u wederom naar een vertaalprobleem, hetgeen ook hier niet als afdoende

uitleg kan worden weerhouden. Tot slot had u weinig informatie over de arrestatie(s) van uw zus. Zo wist u onder meer niet of de autoriteiten een huiszoekingsbevel hadden toen ze uw zus een eerste keer kwamen arresteren (CGVS, p. 31), hoe lang ze telkens vast zat (CGVS, p. 6-7), waarvan ze precies werd beschuldigd en of er tegen uw zus intussen een juridisch dossier werd samengesteld (CGVS, p. 29). Voorts wist u niet of er aan uw zus vragen over uw groepsleden O. (...) en M. (...) werden gesteld (CGVS, p. 29). Dat u niet over deze informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Er kan bijgevolg evenmin aan uw zus' problemen enig geloof gehecht worden.

Gezien de problemen die uw zus in Iran zou hebben gekend het rechtstreekse gevolg zouden zijn van jullie gezamenlijke activiteiten en u deze problemen van uw zus geenszins aannemelijk heeft weten te maken, wordt eveneens de geloofwaardigheid van de door u beweerde persoonlijke problemen, waardoor u door de Iraanse autoriteiten actief zou worden gezocht, fundamenteel ondergraven. Deze bevinding wordt nog extra bevestigd doordat uit uw verklaringen tevens blijkt dat u, sinds uw aankomst in België, geenszins op de hoogte bent van eventuele juridische procedures die tegen u zouden lopen. Nochtans onderhoudt u met het thuisfront contacten. Zo heeft u bijvoorbeeld nooit gevraagd of er convocaties bij u thuis toegekomen zijn en of er tegen u een juridisch dossier geopend werd (CGVS, p. 29-30). Een dergelijk gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asielrelaas doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Dat er aan de door u geschetste problemen slechts weinig geloof gehecht kan worden, blijkt ten slotte tevens uit het feit dat er ernstig aan de door u geschetste reisroute getwijfeld kan worden. U verklaarde op 1/7/1391 (22 september 2012) vanuit Isfahan naar Salmaz te zijn vertrokken. In Salmaz zou u drie dagen bij uw vriend I. B. (...) verbleven hebben. Van daaruit vertrok u naar Turkije waar u vijf dagen in een huis ondergedoken zou hebben. Daarna ging u per schip naar Griekenland, waar u eveneens een drietal dagen geweest zou zijn, waarna u per schip naar een onbekende plaats vertrok. Daarna zou het nog vier dagen geduurd hebben vooraleer u in België aankwam, waar u op 8 oktober 2012 asiel aanvraagde. Tijdens deze reis zou u geen internetcontacten gehad hebben. Overigens had u sinds uw vertrek uit Karaj op 24/3/1391 (13 juni 2012) geen internetcontacten meer (CGVS, p. 16-18). Uw reis duurde bijgevolg ongeveer twee weken. Uit de door u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal geopende facebookpagina blijkt evenwel dat u op 28 september 2012 een foto op uw facebookaccount plaatste en dat u op 4 oktober 2012 uw profielfoto updatete. Ook in de loop van augustus en september 2012 plaatste u verschillende posts. Hiermee geconfronteerd, ontkende u deze posts persoonlijk op uw facebookaccount geplaatst te hebben en gaf u aan dat uw zussen toegang hadden tot uw facebookaccount (CGVS, p. 30). Deze uitleg is echter geenszins overtuigend. U wist immers helemaal niet of uw zussen iets op uw facebookaccount gezet hebben. Zo wist u niet of ze er foto's of teksten op geplaatst hebben. U had immers geen enkele foto of tekst gezien waarvan u vermoedde dat u die er niet op geplaatst had (CGVS, p. 30). Toen u de print van de eerste bladzijde van uw facebookpagina werd getoond en u gevraagd werd of er op deze bladzijde zaken stonden die u zelf niet op uw facebookaccount geplaatst had, bevestigde u dat u er alles zelf op geplaatst had (CGVS, p. 30). Nochtans blijkt uit uw facebookpagina dat u de foto die u als profielfoto gebruikte op 6 september 2012 aangepast heeft (zie facebookaccount in uw administratieve dossier, p. 19). Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de posts van augustus, september en oktober 2012 door uw zussen op uw facebookpagina zouden geplaatst zijn. Gezien u beweerde dat u tijdens uw illegale reisroute absoluut geen toegang tot internet had en gezien uit uw facebookpagina afgeleid kan worden dat u toentertijd wel degelijk toegang tot internet had, kan er aan de door u beweerde illegale reisroute, en bijgevolg aan de door u geschetste omstandigheden van uw vertrek uit Iran, geen geloof meer worden gehecht.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan de door u geschetste vluchtmotieven geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn bovendien van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald op de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel of geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte

activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen aangaande de redenen waarom u uit Iran zou zijn gevlucht maakt u die beoordeling onmogelijk.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening worden gehouden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Uit uw facebookaccount, waarop u na uw aankomst in België politieke boodschappen begon te posten en waarbij het opvallend is dat de intensiteit van uw politieke posts aanzienlijk verhoogde de dagen voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal, blijkt dat u inderdaad verschillende politieke boodschappen post. Hieruit kan echter bezwaarlijk een gedegen ontwikkelde politieke visie blijken, gezien het voornamelijk om gekopieerde boodschappen gaat. Gelet op het feit dat hierboven reeds gebleken is dat er aan uw politieke interesse en aan uw politiek profiel in Iran geen enkel geloof kan worden gehecht, duiden uw enkele politieke posts op facebook, die u, zoals reeds aangehaald, vooral in de dagen voor het gehoor op het Commissariaat-generaal postte, dan ook veeleer op een zeker opportunisme. Gezien u geenszins aannemelijk gemaakt heeft vanuit een gefundeerde visie aan politiek te doen, heeft u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw politiek getinte bijdragen op uw facebookaccount te verwijderen. Uit uw politiek geladen facebookprofiel kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit en uw beroepsactiviteiten wordt hier immers niet getwijfeld. Uit de cd-hoes blijkt enkel dat u door de maker van de cd bedankt wordt, niets meer. De verbroken verzegeling werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt: "Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden". Artikel 48/2 bepaalt: "Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden". Verzoekende partij beargumenteert niet in concreto hoe voornoemde, algemeen geformuleerde artikelen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Waar verwerende partij verzoekende partij verwijt geen enkele basisinformatie te kunnen verschaffen omtrent de medegevangenen, stelt verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor heeft verklaard dat haar medegevangenen eveneens waren aangehouden in het kader van de manifestaties omtrent de verkiezingen. Zij volhardt dan ook in haar verklaringen.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal het volgende werd verklaard: *“Namen? Weet ik niet.(...) U kent geen enkele naam? Neen. (...) Waren dat allemaal mensen die deelgenomen hadden aan de demonstratie? Dat weet ik niet. Waarom zaten die anderen daar? Ze zeiden het niet. Heeft u daar vragen over gesteld? Niemand stelde vragen. Wou u dat dan niet weten waarom de anderen daar waren? Het ging wellicht over de demonstraties.”* (administratief dossier, stuk 3, p. 22). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat verzoekende partij niet weet waarom de andere 18,19 personen met wie zij samen in een cel verbleef, opgesloten zaten. Zij stelt eveneens dat zij hier op geen enkel moment vragen over heeft gesteld. De stelling in het verzoekschrift dat zij tijdens haar gehoor wel degelijk heeft aangegeven dat de andere personen gevangen zaten omwille van hun deelname aan manifestaties, betreft, zo blijkt uit haar verklaringen, slechts een louter hypothetische bewering. Bijkomend merkt de Raad nog op dat verwerende partij eveneens motiveert dat verzoekende partij, ondanks haar opsluiting gedurende anderhalve maand, geen enkele naam kon geven van een medegevangene. Verzoekende partij verschaft dienaangaande geen uitleg in haar verzoekschrift.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat verwerende partij met recht kon stellen dat van iemand die beweert samen met andere personen gedurende een lange periode te zijn vastgehouden redelijkerwijs kan worden verwacht dat die toch enige basisinformatie over diens medegevangenen kan verschaffen.

2.2.5. Betreft het verweer dat verzoekende partij aanvoert met betrekking tot de vaststelling dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat zij pamfletten, cd's en boeken verspreidde, terwijl zij op het Commissariaat-generaal heeft verkondigd dat zij enkel pamfletten en cd's verspreidde, maar geen boeken, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft, zodat het eventueel gegrond bevinden van de kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.6.1. Nopens de opmerking van verwerende partij dat het merkwaardig is dat verzoekende partij als overtuigd monarchist met haar groep voor een democratische republiek pleitte, stelt verzoekende partij dat zij zich niet kan ontdoen van de indruk dat haar verklaringen omtrent haar politieke activiteiten verkeerd werden begrepen. Zij verduidelijkt dat zij pleit voor een democratische rechtsstaat, zoals België, waarin de monarchie wordt behouden maar de effectieve macht wordt uitgeoefend door een geheel van verkozen ministers. Dit bedoeld zij met een “democratische republiek”.

2.2.6.2. De Raad merkt op dat bovenstaande uitleg dat verzoekende partij pleit voor een democratische rechtsstaat, zoals België, waarin de monarchie wordt behouden maar de effectieve macht wordt

uitgeoefend door een geheel van verkozen ministers, niet kan worden afgeleid uit de niet mis te verstane verklaringen die zij heeft afgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal:

"Sinds wanneer bent u voor de terugkeer van de shah?"

(...)

Herhaling vraag? Sinds wanneer ze me zeiden dat het in de tijd van de shah beter was.

(...)

U bent al een tiental jaar royalistisch? Ja.

(...)

Welk regime wilde de groep in de plaats krijgen? Een democratie.

Welke democratie? Een republiek.

Wat is een republiek? Iedereen mag zich verkiesbaar stellen en mensen mogen kiezen.

(...)

U zegt dat u een royalist bent. Hoe valt dat te rijmen met het feit dat u een republiek wilt?

Als het vrijheid is, dan komen al die partijen en die kunnen deelnemen aan de verkiezingen. Saltanat Talab kan dan deelnemen. Ik ben pro Saltanat Talab maar ik kan mensen niet dwingen om voor u te kiezen.

Toch blijkt dat een republiek en een monarchie water en vuur zijn, het één valt niet met het andere te verzoenen?

Ik kan mensen niet dwingen om voor Saltanat Talab te kiezen. Anders is het een dictatuur.

Dus uw groep stond een republiek voor?

Ja, en democratie.

Wie moest de leider worden van die nieuwe democratische republiek?

De mensen moesten kiezen" (administratief dossier, stuk 3, p. 4 en 8).

Gelet op deze verklaringen, die in het licht dienen te worden gezien van de Iraanse context, is de Raad van oordeel dat de door verzoekende partij verschaftte uitleg niet kan overtuigen en dat aangaande motivering van verwerende partij dient te worden bijgetreden.

De Raad wenst er volledigheidshalve nog op te wijzen dat de motieven van de bestreden beslissing als geheel moeten worden gelezen en niet als aparte componenten die elk op zich de bestreden beslissing dragen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing vermelde onwetendheden, tegenstrijdigheden, merkwaardigheden en het gebrek aan enig overtuigend bewijsstuk die ertoe heeft geleid dat verwerende partij geen geloof hecht aan de problemen die verzoekende partij zou hebben gekend in Iran.

2.2.7. Waar verzoekende partij betoogt dat het alleen maar evident en "samenhangend" is dat A. N. danige voorzorgsmaatregelen heeft genomen, aangezien het volgens haar vanzelfsprekend is dat, als men activiteiten onderneemt die manifest ingaan tegen het huidige Iraanse regime, men zo voorzichtig mogelijk te werk gaat, merkt de Raad op dat verzoekende partij hier uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Niet het feit dat A. N. uiterst voorzichtig en uiterst angstig was, waardoor hij verschillende voorzorgsmaatregelen nam, wordt door verwerende partij hoogst bevreemdend bevonden, doch wel het feit dat A. N. in deze context dan het risico zou hebben genomen om een politieke groepering te stichten met als enige bedoeling het vermenigvuldigen van pamfletjes – het verspreiden van pamfletjes deed hij immers zelf. Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen argument aan ter weerlegging van voormelde vaststelling, die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

2.2.8. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing verder nog motiveert dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het feit of zij nu al dan niet achter de groene beweging stond en dat zij voor deze vaststelling geen overtuigende verklaring kon geven. Verwerende partij merkt in haar beslissing eveneens op dat het eigenaardig is dat verzoekende partij, ondanks haar voorgewende politieke interesse en ondanks haar bewering dat zij pamfletjes met het dagelijkse politieke nieuws vermenigvuldigt, niet eens in staat was de laatste Iraanse parlementsverkiezingen in de tijd te situeren en dat het erg merkwaardig is dat zij zelfs de politieke voorkeur van O., een direct groepslid en haar neef, niet kon inschatten. Aangezien verzoekende partij voormelde vaststellingen – die mede hebben geleid tot het besluit dat zij haar politieke interesse, haar politieke activiteiten en de problemen die zij hierdoor zou hebben ondervonden in Iran, niet aannemelijk heeft kunnen maken – onbesproken laat in haar verzoekschrift, worden deze door de Raad als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.9.1. Betreft de motivering dat verzoekende partij heeft nagelaten enig overtuigend bewijsstuk bij te brengen met betrekking tot haar bewering dat hun politieke groepering door de Iraanse autoriteiten werd

ontdekt, en dat zij geen plausibele uitleg heeft verschaft voor het ontbreken ervan en dat er een fundamentele tegenstrijdigheid zit in de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de arrestatie van haar zus, betoogt verzoekende partij dat zij dergelijke documenten niet kon verkrijgen, aangezien zij geacht wordt tegen het huidige regime te zijn. De Iraanse autoriteiten zouden dan ook weigeren om haar dergelijke documenten te verschaffen. Ten tweede werpt verzoekende partij op dat het loutere feit dat zij geen bewijsstukken kon neerleggen, bezwaarlijk kan worden weerhouden. Zij verwijst dienaangaande naar en citeert uit de Proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen.

2.2.9.2. De Raad wijst er nogmaals op dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van haar asielrelaas betreffen, is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat verzoekende partij een ernstige inspanning onderneemt om na te gaan of haar familie, met wie zij nog steeds contact heeft, in het bezit is van een bewijs van de borg, en om dit bewijsstuk vervolgens ook effectief neer te leggen.

De Raad constateert dat verwerende partij in haar beslissing stelt dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd om bijkomende bewijsstukken, zoals bijvoorbeeld een bewijs van de borg, neer te leggen. Verwerende partij merkt hierbij op dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat, wanneer de borg wordt bepaald, hiervan een soort proces-verbaal opgemaakt, dat dit document getekend wordt door alle partijen en dat elk van de drie partijen een kopie van dit document ontvangt. Van een borg bestaan er derhalve wel degelijk bewijzen, zo stelt verwerende partij. De Raad wijst erop dat uit deze motivering niet blijkt dat verwerende partij van verzoekende partij zou hebben verwacht dat zij (persoonlijk) dergelijke documenten bij de Iraanse autoriteiten zou ophalen. Haar uitleg dat de Iraanse autoriteiten haar dergelijke documenten niet zouden overhandigen, omdat zij tegen het huidige regime is, gaat dan ook niet op. Dit geldt des te meer nu het *in casu* documenten betreft die reeds zouden zijn afgegeven aan haar zus en aan haar vader, die de borg heeft geregeld (administratief dossier, stuk 3, p. 7), op het moment dat haar zus op borgtocht werd vrijgelaten. De Raad merkt op dat verzoekende partij heeft verklaard dat zij niet wist of hiervan bewijsstukken werden afgegeven (administratief dossier, stuk 3, p. 7). Uit haar argumentatie in het verzoekschrift blijkt echter niet dat verzoekende partij ondertussen de moeite aan de dag heeft gelegd om na te gaan of er al dan geen bewijs werd afgegeven van de borg aan haar vader, aangezien zij zich beperkt tot de opmerking dat zijzelf geen dergelijke bewijsstukken kan bekomen omdat zij tegen het huidige regime is.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat de in het verzoekschrift verschaft uitleg voor het niet bijbrengen van overtuigende bewijsstukken met betrekking tot haar problemen in Iran, niet kan worden aanvaard.

Waar verzoekende partij vervolgens – door te verwijzen naar en te citeren uit de Proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen – nog oppert dat haar hoe dan ook het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, duidt de Raad er nogmaals op dat haar verklaringen inderdaad een voldoende bewijs kunnen vormen van haar hoedanigheid van vluchteling, doch op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, dat ze niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en dat er in het relaas dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Aangezien er, om verschillende redenen, geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partij in Iran zou hebben gekend, kan haar het voordeel van de twijfel dan ook niet worden toegekend.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekende partij, met betrekking tot de fundamentele tegenstrijdigheid die verwerende partij heeft vastgesteld omtrent het al dan niet vernemen van nieuws over haar zus na haar tweede arrestatie, geen concreet verweer aanvoert in haar verzoekschrift. Zij stelt dienaangaande enkel in haar verzoekschrift dat zij tijdens haar gehoor heeft verklaard dat zij via haar familie te weten kwam dat haar zus voor de tweede maal was vrijgelaten. Het louter bevestigen van de versie die zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft weergegeven, volstaat uiteraard niet om de tegenstrijdigheid in kwestie te weerleggen.

2.2.10.1. Nopens de bevinding dat verzoekende partij weinig informatie had over de arrestatie(s) van haar zus wenst verzoekende partij te verduidelijken dat zij hier inderdaad geen exacte informatie over

heeft, maar dat zij wel degelijk wist dat haar zus voor de tweede maal werd vrijgelaten. Zij kwam dit via haar familie te weten tijdens haar verblijf in Isfahan. Zij heeft dit ook zo verklaard tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal.

Verder benadrukt verzoekende partij dat zij vreest voor haar leven, alsook voor het leven van haar familie. Omwille van deze vrees contacteert zij niet haar naaste familie en is zij enkel in contact met neven en nichten, die haar echter geen specifieke informatie kunnen geven omtrent de actuele stand van zaken in Iran met betrekking tot haar problemen.

2.2.10.2. De Raad merkt vooreerst op dat het verweer dat zij inderdaad geen exacte informatie heeft over de arrestaties van haar zus, maar dat zij wel degelijk wist dat haar zus voor de tweede maal werd vrijgelaten, niets verandert aan de vaststelling van verwerende partij dat zij niet wist of de Iraanse autoriteiten een huiszoekingsbevel hadden toen ze haar zus een eerste keer kwamen arresteren, hoe lang ze telkens vast zat, waarvan ze precies werd beschuldigd, of er tegen haar ondertussen een juridisch dossier werd samengesteld en of er aan haar vragen werden gesteld over haar groepsgenoten.

Waar verzoekende partij verder betoogt dat zij uit angst geen contact heeft met haar naaste familie maar enkel met neven en nichten, die haar echter geen specifieke informatie kunnen geven omtrent de actuele stand van zaken, merkt de Raad op dat dergelijke uitleg niet als verschoningsgrond kan worden aanvaard voor de door verwerende partij gedane vaststelling dat zij weinig precieze informatie kon geven met betrekking tot de arrestaties van haar zus (en de gevolgen ervan) en dat zij, sinds haar aankomst in België, niet op de hoogte is van eventuele juridische procedures die tegen haar zouden lopen. De Raad merkt ten eerste op dat verzoekende partij, ondanks haar bewering dat zij geen rechtstreeks contact onderhoudt met haar naaste familieleden, zoals haar zus, heeft verklaard dat zij wel nog steeds contact heeft met andere familieleden (*"Via een tante, een oom langs moederszijde en vaderszijde"*, administratief dossier, stuk 3, p. 3). Zij heeft eveneens aangegeven dat haar neef haar op de hoogte hield onder meer over de arrestaties van haar zus (administratief dossier, stuk 3, p. 13 en 29). Er kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat zij zich op onrechtstreekse wijze via deze familieleden, met wie zij wel nog contact kan opnemen, zou hebben geïnformeerd over de situatie van haar zus, wier problemen het rechtstreekse gevolg zouden zijn van hun gezamenlijke activiteiten, en over het feit of er tegen haar ondertussen eventueel juridische procedures werden opgestart. Ten tweede merkt de Raad op dat het gebrek aan informatie over bepaalde elementen en over de actuele stand van zaken in haar land van herkomst met betrekking tot haar problemen deels te wijten is aan het feit dat zij hier simpelweg niets over heeft gevraagd (*"Heeft u daar een het thuisfront vragen over gesteld of er intussen een juridisch dossier tegen u? dat heb ik niet gevraagd."*, administratief dossier, stuk 3, p. 29).

Voormelde vaststellingen in acht genomen, besluit de Raad dat verzoekende partij er niet in slaagt om afbreuk te doen aan de in de bestreden beslissing vermelde bevinding dat zij, gelet op het feit dat zij zich niet terdege heeft geïnformeerd over essentiële elementen van haar asielrelaas, een gedesinteresseerde houding aan de dag legt die niet verenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.2.11.1. Aangaande de opmerkingen omtrent het Facebook-account, waarop verzoekende partij na haar aankomst in België politieke boodschappen begon te posten, wenst verzoekende partij erop te wijzen dat zij reeds voor haar aankomst in België politiek geladen boodschappen postte op Facebook, maar dat zij naar aanleiding van de eerste arrestatie van haar zus aan haar andere zus had gevraagd om deze te verwijderen. Bovendien wenst zij te wijzen op het feit dat zij, aangezien zij in Iran woonde, zeer voorzichtig diende te zijn met wat zij allemaal publiekelijk meldde via sociale media. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar en citeert passages uit enkele rapporten/nieuwsberichten. Hieruit blijkt dat de Iraanse overheid het internetgebruik van haar onderdanen op zeer uitvoerige wijze controleert en dat zij hiertoe de mogelijkheid heeft. Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat haar niet kan worden verweten dat haar posts op Facebook dienen te worden aanzien als een zeker opportunisme. Verzoekende partij betoogt dat zij, aangezien zij een politiek geladen Facebookpagina heeft, in geval van terugkeer naar Iran weldegelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert. Gelet op het feit dat er redelijkerwijs van kan worden uitgegaan dat de Iraanse autoriteiten kennis (zullen) hebben van haar politieke uitspraken en visie en het feit dat zij hierdoor het risico loopt om te worden gestraft in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, dient te worden besloten dat zij als *"réfugié sur place"* dient te worden beschouwd, aldus verzoekende partij. Zij verwijst in dit verband nog naar *"De informatiebundel, 'Iran (gedwongen) terugkeer naar Iran' d.d. 24.01.2011" p. 14-15 SRB* en wederom

naar de Proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen voor wat betreft de definitie van een “*réfugié sur place*”.

2.2.11.2. Verzoekende partij tracht aannemelijk te maken dat zij eerder, voor haar komst naar België, al boodschappen begon te posten op haar Facebook-account, maar dat zij die heeft moeten laten verwijderen, zodat haar niet kan worden verweten dat haar activiteiten op Facebook voor het gehoor op het Commissariaat-generaal getuigen van een zeker opportunisme. De Raad wijst er echter op dat dergelijk verweer absoluut niet strookt met hetgeen zij tijdens haar gehoor heeft verkondigd: “*Sinds wanneer post u dergelijke boodschappen? Sinds ik uit Iran ben. (...) Als ik het goed begrijp is het heel recent dat u daarmee begonnen bent? Een drietal maanden, dat is niet lang he. U bent er dus mee begonnen nadat u in België bent aangekomen? Anderhalve maand na mijn aankomst hier ben ik ermee begonnen, omdat ik daarvoor geen internet had. In Iran plaatste u geen politieke boodschappen op internet? Neen, dat kan niet*” (administratief dossier, stuk 3, p. 4). Verder wijst de Raad erop dat verwerende partij in haar beslissing eveneens motiveert dat uit de posts bezwaarlijk een gedegen ontwikkelde politieke visie blijkt, gezien het voornamelijk om gekopieerde boodschappen gaat, dat het opportunistisch karakter eveneens blijkt uit het feit dat aan haar politieke interesse en aan haar politiek profiel in Iran geen enkel geloof kan worden gehecht en dat zij bijgevolg niet aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran haar politiek getinte bijdragen op haar Facebook-account te verwijderen. Al deze elementen in acht genomen, is de Raad van oordeel dat de politieke activiteiten die verzoekende partij na haar aankomst in België heeft verricht, niet van die aard zijn dat zij hierdoor een werkelijke vrees voor vervolging zou koesteren vanwege de Iraanse autoriteiten indien zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Ten slotte merkt de Raad op dat daar waar verzoekende partij beweert dat “*De informatiebundel, “Iran (gedwongen) terugkeer naar Iran” d.d. 24.01.2011” “p. 14-15 SRB”* bevestigt dat een politiek geladen Facebookpagina sowieso een gegronde vrees voor vervolging inhoudt bij terugkeer naar Iran, een blote bewering betreft daar verzoekende partij deze informatiebundel niet als bijlage toevoegt aan het verzoekschrift en evenmin de vindplaats van deze informatie vermeldt waardoor enige controle desbetreffend door de Raad onmogelijk is.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat niet is onderzocht en dat niet afdoende is gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 10 en stuk 11) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 15 maart 2013 de

kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het als overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT